

det. Alene af strategiske grunde var det vigtigt at sprede ammunitionsfabrikker m. v. ud i landet, og her var flere af de nye Estates velegnede. Hertil kom i de første efterkrigsår, at den strenge regulering af byggematerialer m. v. kunne bruges — og blev brugt — til at give de vanskeligst stillede områder en fortrinnsstilling.

Krigstiden var imidlertid i denne henseende først og fremmest en planlægningens tid. Barlow-kommissionen havde afgivet sin betænkning i 1940, og især efter at Hugh Dalton i 1942 kom til handelsministeriet, tog forberedelserne fart. Da regeringen i 1944 udsendte sin hvidbog om efterkrigstidens beskæftigelsespolitik, hed et af afsnittene heri da også „Den rette fordeling af industri og arbejdskraft“. I dette afsnit opridses hovedpunkterne i den lovgivning, der skulle følge efter krigsafslutningen.

Lovene af 1945 og 1947.

„Distribution of Industri Act“ nåede at blive gennemført under Churchill-regeringen. Loven blev færdigbehandlet i Parlamentet den 15. juni 1945, d. v. s. den sidste dag, før medlemmerne skulle ud i valgkamp.

Loven fra 1945 indeholder ikke større principielle ændringer i forhold til lovene fra 30'erne. Den samlede bemyndigelserne i en enkelt lov og betød først og fremmest en understregning af, at arbejdet nu skulle genoptages i et væsentligt udvidet omfang.

Som tidligere kunne der ydes finansiel bistand til oprettelse af Trading eller Industrial Estates Companies, til udbygning af foranstaltning af fælles interesse for en egn (basic services) og til enkelte firmaer, beliggende i de vanskeligst stillede områder. Men på alle disse områder — og specielt ved oprettelse af Industrial Estates, som navnet blev fremover — blev indsatsen firdoblet.

Oprindeligt havde lovforslaget også indeholdt et forbud mod yderligere industriel udbygning bl. a. i området omkring London. Denne bestemmelse bortfaldt imidlertid og blev erstattet med en pligt til forudgående anmeldelse til handelsministeriet af større industrielle nyanlæg.

Medens 1945-loven således stort set fulgte de allerede velkendte linjer, betød den nye byplanslov, der gennemførtes i 1947, en nydannelse også for egnsudviklingsarbejdet.

I § 14, stk. 4, i „Town and Country Act“ bestemmes det, at før lokale myndigheder kan give byggetilladelse til et industrielt foretagende, skal der foreligge en erklæring fra handelsministeriet om, at sådant byggeri på det pågældende sted er i overensstemmelse med en hensigtsmæssig fordeling af erhvervslivet landet over. Industribyggeri ud over 5 000 sq.ft., d. v. s. 465 m², forudsatte altså herefter et såkaldt „Industrial Development Certificat“ fra handelsministeriet. Først når certifikat forelå, kunne der optages forhandling med de lokale myndigheder om byggeriets indpasning i den byplan, der var lagt for området m. v.

Gennemførelsen af denne vidtgående bestemmelse i byplanloven overflødiggjorde egnslovens bestemmelse om forudgående anmeldelse af industribyggeri, og denne bortfaldt da også.

I den første efterkrigstid gennemførtes der yderligere 2 love, der fortsat har betydning for egnsudviklingsarbejdet.

For at bremse væksten af de store byer ydes der en ret vidtgående støtte til oprettelse af nye planet- eller havebyer rundt om de gamle centre. Der er siden krigen bygget 8 nye byer rundt om London og 7 nye byer andre steder, fortrinnsvis omkring Glasgow og Newcastle. Ved udbygningen af disse nye byer, der selvsagt også må have et passende erhvervsliv, arbejdede man videre med erfaringerne fra Industrial Estates. I Skotland og Nordøst-England kunne dette gøres så meget lettere, som flere af de nye byer ligger inden for egnsudviklingsområderne (f. eks. East Kelbride og Cumbernauld). Lovgivningen om de nye byer er fastlagt i „New Towns Act“ fra 1946.

Endelig skal nævnes „Employment and Training Act“ fra 1948, hvorefter der bl. a. kan ydes tilskud eller lån til arbejdere, der flytter fra en egn til en anden.

De resultater, der er opnået ved den her omtalte lovgivning, synes ret imponerende. Dette gælder især hovedbestemmelsen om udbygning af Industrial Estates. Mr. Maudling oplyste således under parlamentsforhandlingerne den 9.-10. november 1959, at „der er nu ikke færre end 190 000 folk beskæftiget i fabrikker bygget på handelsministeriets regning.“

De oprindelige Estates er blevet kraftigt udvidet, og en række nye er kommet til.